

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2012. március hó 27. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2011. évi szeptember hó 16. napján kihirdetett 6.B.763/2010/37. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe.

A másodfokú eljárásban 9.000 (Kilencezer) Ft a vádlottat terhelő bűnügyi költség merült fel.

I n d o k o l á s :

Az első fokon eljáró bíróság a vádlott bűnösségét emberölés bűntettének kísérletében (Btk. 166.§ (1) bek.) állapította meg és ezért 7 évi börtönre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelek sorsáról és a bűnügyi költség viseléséről.

... magánfél polgári jogi igényét egyéb törvényes útra utasította.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére súlyosítás érdekében jelentett be fellebbezést.

A vádlott enyhítésért, védője elsőként felmentés, másodlagosan enyhítés céljából jelentett be jogorvoslatot.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.244/2011/5-I. számú átiratában az ügyész fellebbezést fenntartotta. A vádlott a másodfokú eljárásban személyes költségmentesség engedélyezése iránti kérelemmel élt.

A minden irányú fellebbezések okán a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált a meghozatalát megelőző eljárással együtt a Be. 361.§ (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen.

A felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le az eljárást, igen széles körű bizonyítást folytatott és ügyfelderítési kötelezettségének hiánytalanul eleget tett.

Részletesen vizsgálta a vádlott és a sértett cselekményt megelőző, kölcsönös nézeteltérésekkel jellemezhető viszonyát, a cselekményt megelőző nap történéseit. E körben számos tanút kihallgatott. Kiemelt figyelmet fordított a vádlottnak a jogos védelmi helyzetre történő hivatkozására, ezzel kapcsolatos védekezésére.

A bizonyítékokat egyenként és összességében értékelte, helyesen vetette el a jogos védelemre történő hivatkozást és helytállóan hivatkozott arra is (ítélet 55. oldal utolsó bekezdés), hogy az elkövetéskor is hatályos Btk. 29.§-a, a jogos védelmi helyzet, mint büntethetőséget kizáró ok megállapításának lehetőségét jelentősen szélesítette, azonban jelen ügyben a jogos védelem megállapíthatóságának még csak a lehetőségére utaló adat sem merült fel. Mind a személyi bizonyítás, mind pedig az igazságügyi orvos-szakértő véleményben írtak is cáfolják. Ugyancsak nem értett egyet az ítélet tábla a védőnek a fellebbezési eljárásban a jogos védelmi helyzet megállapítását, ezáltal a vádlott felmentését célzó jogi érvelésével sem.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű mérlegelésével megalapozott tényállást állapított meg, amely mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében felsorolt hiányosságoktól, így a másodfokú eljárásban irányadónak tekintendő. A tényállás csupán az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetését követő azon változással egészítendő ki, hogy házastársától történő válását követően - a vádlott előadása alapján - minden ingó- és ingatlan vagyonának volt felesége és gyermekei a tulajdonosai.

Az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és helyes cselekményének jogi minősítése is.

Indokolási kötelezettségének messzemenően eleget tett.

Részletesen foglalkozott azzal is a jogi indokolás körében, hogy a vádlott cselekménye miért nem minősülhet a Btk. 167.§-ában meghatározott erős felindulásban elkövetettként, illetve miért nem állapíthatóak meg a Btk. 166.§ (1) bekezdés a) vagy c) pontja szerinti minősítő körülmények.

A büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket hiánytalanul feltárta és az ítélet tábla álláspontja szerint helyesen értékelte.

A másodfokú bíróság sem a súlyosításra, sem pedig az enyhítésre irányuló jogorvoslatokat nem találta alaposnak. Úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság által alkalmazott büntetés szükséges, de egyben elégséges is a Btk. 37.§ és 83. §-ban írtak eléréséhez. Az alkalmazott büntetés inkább enyhe, mintsem súlyosnak tekintendő, azonban a Btk. 371.§ (2) bekezdésében írtakra tekintettel az ítélet tábla annak lényeges súlyosítására nem látott lehetőséget, enyhítése pedig szóba sem kerülhetett. A vádlott esetében a személyes költségmentesség engedélyezésének törvényi feltételei nem álltak fent, figyelemmel a Be. 74.§ (1), (3) bekezdésére és a 9/2003.(V.6.)IM-BM-PM rendeletben foglaltakra.

Mindezek alapján az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371.§ (1) bekezdésére utalással, annak járulékos rendelkezéseit is törvényesnek találva helyben hagyta.

Az előzetes letartóztatás további beszámításáról a Btk. 99.§ (1) bekezdése, míg a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségről a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján történt rendelkezés.

Debrecen, 2012. március 27.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Szabóné Dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk. a tanács tagja, előadó, Dr. Nagy Éva sk. a tanács tagja.

Záradék: A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 6.B.763/2010/37. számú ítélete a másodfokú bíróság jelen határozatával jogerős és végrehajtható.

Debrecen, 2012. március 27.

Dr. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke